

Kalle Bram

Det var en sjömans gosse, han hette Kalle
Bram, han fick så mycket stryk, så det var båd' synd och
skam. Var morgon klockan fyra så börja hans be-
styr, då skulle kaffet kokas och Bram fick göra fyr.

Och se'n han skulle borsta kaptenens sura skor,
han borsta och han blanka och tänkte uppå mor.
Kapten blev ej belåten, gav Bram ett slag på kind:
»Du ger dig upp i toppen, tills vi fått bättre vind.»

Se'n skulle grisen skötas, en sugga trind och stor,
Bram spola han och skrubba och tänkte uppå mor.
Den stian skall bli fin liksom kungens kammargolv:
»Du ställer dig på utkik tills klockan slagit tolv.»

En dag när skeppet segla på väg till Rio hamn,
det stötte på en klippa, som bar ett okänt namn.
Och båten gick i spillror och sjönk på en minut,
men Kalle sprang till stian och släppte suggan ut.

Så kasta' de sig båda i havet utan prut,
kaptenen och besättningen de simma' där förut.
Kaptenen svor och gorma' och sam uppå en kvast,
men Kalle högg i svansen uppå sin sugga fast.

Besättningen gick under och sjönk i havet ner,
och aldrig mer på jorden nu Kalle Bram dem ser.
Han torkade bort tåren och gick till suggan fram,
men hon var också döder, hon dog för Kalle Bram.